

Sygn. akt VII U 1450/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Kozłowska-Czabańska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 r. w W.

sprawy A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 19 sierpnia 2015r., znak: ENS/25/(...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przy ustaleniu okresu pracy w szczególnych warunkach uwzględnia okresy niewykonywania pracy za które A. B. otrzymał po dniu 14 listopada 1991 roku wynagrodzenie lub świadczenie z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przyznaje A. B. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 9 sierpnia 2015 roku, nie stwierdzając odpowiedzialności organu rentowego za nie wyjaśnienie ostatniej okoliczności.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 19 sierpnia 2015r. wydał decyzję, znak: ENS/25/(...), którą odmówił A. B. prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnił przesłanki wynikającej z art. 184 w zw. z art.32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a mianowicie nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych - a jedynie 14 lat, 11 miesięcy i 18 dni. W treści decyzji organ rentowy wskazał również, że przy ustalaniu stażu pracy w szczególnych warunkach wyłączył okresy, w których wnioskodawca pobierał zasiłki chorobowe tj. okresy: od 11 czerwca 1993r. do 12 czerwca 1993r.; od 25 sierpnia 1993r. do 1 września 1993r.; od 10 lutego 1994r. do 28 lutego 1994r. ; od 15 lipca 1994r. do 29 lipca 1994r.; od 28 lipca 1995r. do 4 sierpnia 1995r.; od 9 listopada 1995r. do 15 listopada 1995r.; od 8 listopada 1996r. do 15 listopada 1996r.; od 6 grudnia 1996r. do 13 grudnia 1996r.; od 10 kwietnia 1997r. do 15 kwietnia 1997r.; od 6 listopada 1997r. do 11 listopada 1997r.; od 9 września 1998r. do 15 września 1998r.; od 12 października 1998r. do 18 października 1998r.; od 4 grudnia 1998r. do 9 grudnia 1998r. (vide: k.11-12 ar.).

Ubezpieczony A. B., w dniu 8 września 2015r., odwołał się od wyżej wskazanej decyzji organu rentowego podważając ustalenia ZUS w zakresie stażu pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca w treści odwołania wskazał, że w okresie od 6 października 1981r. do 31 maja 2003r. był zatrudniony w Elektrociepłowniach (...) S.A. w W. (aktualnie (...) Sp. z o.o.) i w ramach tego zatrudnienia wykonywał prace w warunkach szczególnych. Ubezpieczony w konkluzji odwołania zwrócił się o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury (vide: k.2 as.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w odpowiedzi na odwołanie z dnia 1 października 2015r., wniósł o oddalenie odwołania. Organ rentowy w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko zaprezentowane w decyzji z dnia 19 sierpnia 2015r. i podniósł między innymi, że ubezpieczony nie spełnia przesłanki z art.184 w zw. z art.32 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej: ustawa o emeryturach i rentach z FUS), albowiem nie legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze warunkującym prawo do świadczenia (tj. 15 lat pracy w warunkach szczególnych).

Jednocześnie organ rentowy wskazał, że nie zaliczył wnioskodawcy do jego stażu pracy w warunkach szczególnych okresu od dnia 6 października 1981r. do dnia 30 września 1983r. z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, albowiem z przedłożonych w toku postępowania administracyjnego świadectw pracy z (...) wynika, że wykonywał prace w szczególnych warunkach od 1 października 1983r. do 31 maja 2003r. (vide: k.3 as.).

Do zamknięcia rozprawy, w dniu 7 kwietnia 2016r., strony postępowania nie modyfikowały zgłoszonych stanowisk i wywodziły jak dotychczas (vide: k.11-12 as. oraz zapis rozprawy k.14 as.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. B. (urodzony w dniu (...)) w dniu 23 lipca 2015r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o wcześniejszą emeryturę (vide: k. 3 ar.t.II). Do wniosku ubezpieczony dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentami potwierdzającymi okresy jego zatrudnienia, jak też wskazał, że cała dokumentacja dotycząca przebiegu jego zatrudnienia została już złożona do ZUS (vide: k.4-9 ar.).

Powyższe skutkowało przeprowadzeniem przez organ rentowy postępowania wyjaśniającego, w toku którego ZUS ustalił, że ubezpieczony legitymuje się łącznym stażem pracy w wymiarze 25 lat, 4 miesięcy i 11 dni, w tym stażem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat, 11 miesięcy i 18 dni. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że nie uwzględnił jako zatrudnienia w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia ubezpieczonego: od 11 czerwca 1993r. do 12 czerwca 1993r.; od 25 sierpnia 1993r. do 1 września 1993r.; od 10 lutego 1994r. do 28 lutego 1994r. ; od 15 lipca 1994r. do 29 lipca 1994r.; od 28 lipca 1995r. do 4 sierpnia 1995r.; od 9 listopada 1995r. do 15 listopada 1995r.; od 8 listopada 1996r. do 15 listopada 1996r.; od 6 grudnia 1996r. do 13 grudnia 1996r.; od 10 kwietnia 1997r. do 15 kwietnia 1997r.; od 6 listopada 1997r. do 11 listopada 1997r.; od 9 września 1998r. do 15 września 1998r.; od 12 października 1998r. do 18 października 1998r.; od 4 grudnia 1998r. do 9 grudnia 1998r. - z uwagi na to, iż wnioskodawca uprawniony był wówczas do zasiłków chorobowych.

W oparciu o tak poczynione ustalenia organ rentowy wydał decyzję z dnia 19 sierpnia 2015r., znak: ENS/25/(...), którą odmówił ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury (vide: k.11 ar.).

Wnioskodawca A. B. od decyzji z dnia 19 sierpnia 2015r. odwołał się do sądu inicjując postępowanie sądowe, w toku którego (w zakresie objętym sprecyzowanym odwołaniem) ustalono, że ubezpieczony w okresie od 6 października 1981r. do 31 maja 2003r. był zatrudniony w Elektrowniach (...) S.A. w W. (aktualnie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.) na stanowiskach ślusarza dyżurnego, monteru urządzeń nawęglania, spawacza elektrycznego i gazowego, monteru. Przy tym ustalono, że:

- w okresie od dnia 1 października 1983r. do dnia 31 marca 1994r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy montażu, remoncie urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych na stanowisku monteru urządzeń nawęglania, które zostało wymienione w Wykazie A, Dziale II, poz.1, pkt.34 wykazu

stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983r. w sprawie określania stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach;

- w okresie od dnia 1 kwietnia 1994r. do dnia 31 maja 2003r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy montażu remoncie urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych – prace przy spawaniu elektrycznym i gazowym na stanowisku spawacz, które zostało wymienione w Wykazie A, Dziale XIV, poz.12, pkt.9/10 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983r. w sprawie określania stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach.

Ustalono również, iż wnioskodawca w terminie przypadającym do dnia 31 grudnia 1998r. był niezdolny do pracy i z tego tytułu uprawniony był do zasiłku chorobowego – w okresach: od 11 czerwca 1993r. do 12 czerwca 1993r. (2 dni); od 25 sierpnia 1993r. do 1 września 1993r. (8 dni); od 10 lutego 1994r. do 28 lutego 1994r. (19 dni); od 15 lipca 1994r. do 29 lipca 1994r. (15 dni); od 28 lipca 1995r. do 4 sierpnia 1995r. (8 dni); od 9 listopada 1995r. do 15 listopada 1995r. (7 dni); od 8 listopada 1996r. do 15 listopada 1996r. (8 dni); od 6 grudnia 1996r. do 13 grudnia 1996r. (8 dni); od 10 kwietnia 1997r. do 15 kwietnia 1997r. (6 dni); od 6 listopada 1997r. do 11 listopada 1997r. (6 dni); od 9 września 1998r. do 15 września 1998r. (7 dni); od 12 października 1998r. do 18 października 1998r. (7 dni); od 4 grudnia 1998r. do 9 grudnia 1998r. (6 dni) – łącznie:107 dni).

(vide: świadectwo pracy z dnia 31 maja 2003r. k.9 ar.t.III; świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31 maja 2003r. k.11 ar.t.I; świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31 maja 2003r. k.13 ar.t.I.; karty zasiłkowe k.15-20 ar.t.I.; dowód z przesłuchania wnioskodawcy w charakterze strony k.11 as. od znacznika 00:01:01 do znacznika 00:03:42 oraz zapis rozprawy k.14 as.).

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego z akt sprawy, z akt emerytalnych oraz dowodu z przesłuchania ubezpieczonego w charakterze strony. Dowody w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają. Sąd za bezsporny uznał materiał dowodowy związany z okolicznością faktycznego świadczenia pracy przez ubezpieczonego w okresie od 6 października 1981r. do 31 maja 2003r. w Elektrowniach (...) S.A. w W. (aktualnie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.), jak też niekwestionowany przez strony był ogólny staż pracy ubezpieczonego.

Przechodząc natomiast do oceny osobowego materiału dowodowego w postaci zeznań ubezpieczonego złożonych w charakterze strony, to zdaniem Sądu materiał ten był wiarygodny i korespondował z pozostałym zaoferowanym materiałem dowodowym w postaci dokumentów.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie budził jakichkolwiek wątpliwości i był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie A. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 sierpnia 2015r., znak: ENS/25/(...) jest uzasadnione i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd zauważył, że zgodnie z art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015r., poz. 522) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. zgodnie z art.196 ustawy - w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (tj. co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Tym samym na mocy powyższego odesłania co do ubezpieczonego zastosowanie znajduje art. 32 ustawy, w myśl którego ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 natomiast ust. 4 cytowanego artykułu stanowi, że wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie których tym osobom przysługuje prawo do emerytury ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Z tych przyczyn odpowiednie zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43, ze zm.). W myśl § 3 i 4 w/w rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku emerytura przysługuje mężczyźnie zatrudnionemu w szczególnych warunkach, który 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat, 2) ma wymagany okres zatrudnienia wynoszący 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, 3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, 4) warunki do uzyskania emerytury spełnił do 31 grudnia 2007 roku.

Sąd zważył, że w realiach niniejszej sprawy okoliczność zatrudnienia wnioskodawcy na stanowiskach kwalifikowanych jako wykonywane w warunkach szczególnych nie było sporne między stronami. Jak wynika to z akt rentowo-emerytalnych organ rentowy, już na etapie postępowania administracyjnego uznał, że wnioskodawca w okresie od 1 października 1983r. do dnia 31 grudnia 1998r. wykazał 14 lat, 11 miesięcy i 18 dni okresów pracy kwalifikowanych jako praca w warunkach szczególnych. Jednocześnie ZUS, dokonując swoich ustaleń, nie zaliczył ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych, przypadających w w/w okresie, dni w których wnioskodawca był niezdolny do pracy i z tego tytułu uzyskał prawo do zasiłku chorobowego (tj. 107 dni).

Uwzględniając powyższe Sąd doszedł do przekonania, iż rozstrzygnięcie sprawy ogranicza się wyłącznie do ustalenia czy nieuwzględnione przez ZUS okresy pobierania zasiłku chorobowego również podlegają zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd analizując ten problem zauważył w pierwszej kolejności, że jak wynika to z dominującego poglądu orzecznictwa „Zasiłki chorobowe pobierane w czasie zatrudnienia na stanowiskach przy wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych nie podlegają wyłączeniu z okresów pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 listopada 2015r., sygn. akt III AUa 446/15).

W podobnym tonie wypowiedział się również Sąd Najwyższy, który w Uchwale z dnia 27 listopada 2003r. (sygn. akt III UZP 10/03) stwierdził, że „Do okresu pracy w szczególnych warunkach, o jakich mowa w § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), **wlicza się okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania tego stosunku pracy, przypadające po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw** (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.).” Nadmienić przy tym należy, iż Ustawa z dnia 17 października 1991r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1991r.. Nr 104, poz.450) weszła w życie ze skutkiem od dnia 15 listopada 1991r.

Sąd biorąc pod rozwagę powyższe tezy orzecznictwa zauważył też, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych stosując obowiązujący od dnia 1 lipca 2004r. przepis art.32 ust. 1 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz.748) przy ustalaniu okresu pracy w szczególnych warunkach nie uwzględnił okresów niewykonywania pracy, za które to pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991r. wynagrodzenie lub świadczenie z ubezpieczenia społecznych w razie choroby i macierzyństwa.

Sąd Okręgowy nie zgadza się z takim odliczeniem bowiem w sytuacji ustalenia czasookresu pracy w szczególnych warunkach stosując art.184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przepis art.32 ust.1a

ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – nie ma zastosowania bo mamy tu do czynienia z ekpektatywą prawa podmiotowego.

Sytuacja osób wymienionych w art.184, opisywana w doktrynie jako ekspektatywa prawa podmiotowego, polega właśnie na spełnianiu się tylko części stanu faktycznego koniecznego do nabycia prawa, które poprzedza i zabezpiecza przyszłe prawo podmiotowe. Uwzględnienie ochrony prawa w trakcie nabywania, aprobowane i wskazywane w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (por. wyrok z dnia 3 października 2002r., Angel Barreira Perez, sprawa C-347/00, ECR 2002 s. I-08191), znajdowało wyraz także w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 27 kwietnia 2000r., III ZP 2/00, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz.620 oraz wyroki z dnia 4 grudnia 2003r., sygn.. akt I PK 111/03, OSNP 2004 nr 21, poz.368; z dnia 24 września 2004r., II PK 25/04, OSNP 2005 nr 10, poz. 141 i wcześniejszy z dnia 19 listopada 1993r., II URN 47/93, OSNCP 1994 nr 5, poz.117). Także Trybunał Konstytucyjny stosunkom tym niejednokrotnie dawał ochronę , jeżeli miały postać ekspektatywy maksymalnie ukształtowanej, czyli sytuacji prawnej, która spełnia zasadniczo wszystkie przesłanki ustawowe nabycia prawa do emerytury pod rządami dawnej ustawy, bez względu na stosunek do niej ustaw późniejszych. Trybunał uznawał je za postać praw podmiotowych, do których znajduje zastosowanie ochrona praw nabytych (por. wyroki z dnia 30 listopada 1988r., K 1/88, OTK 1988 nr 1, poz.6; z dnia 22 czerwca 1999r., K 5/99, OTK 1999 nr 5, poz.100; z dnia 23 listopada 1998r., SK 7/98, OTK 1998 nr 7, poz.114 i przede wszystkim orzeczenie z dnia 11 lutego 1992r., K 14/91, OTK 1992 nr 1, poz.7).

Uwzględniając, że ochrona ekspektatywy może wynikać z jej istoty, lecz także zyskiwać wzmocnienie w prawie, należy stwierdzić, że funkcję takiego wzmocnienia spełnił art.184 ustawy o emeryturach o rentach wobec pozostających w toku stosunków nabywania prawa do emerytury z tytułu wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach przed dniem 1 stycznia 1999r. W przepisie tym ustawodawca utrwalił sytuację osób, które w dniu wejścia w życie ustawy wypełniły warunki stażu szczególnego i ogólnego i zadeklarowały ich przyszłe prawo do emerytury w wieku wcześniejszym; przez wydanie tego przepisu nastąpił stan związania, tj. zobowiązania się przez Państwo do powstrzymania się od jakiegokolwiek ingerencji w istniejące prawo tymczasowe. Wobec tego przewidziana w ustawie ekspektatywa prawa do emerytury nie mogła wygasnąć na skutek nowej regulacji ustalania stażu zatrudnienia.

Gwarancji przyszłego prawa do emerytury złożonej wobec osób, o których mowa w art.184 ustawy, ustawodawca nie mógł już naruszyć przez ustalenie innego sposobu wyliczenia ich stażu ubezpieczenia. Stąd ocena, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999r. określonego w art.184 ustawy okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art.32 ust.1a pkt.1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004r. Pogląd ten wzmacnia treść art.32 ust.4 ustawy emerytalnej, odsyłająca w zakresie warunków emerytalnych do przepisów dotychczasowych jakie obowiązywały przed dniem 1 stycznia 1999r. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 września 2015r., sygn. akt III AUa 2021/13 n.publ.).

W związku z powyższym w oparciu o art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze ocenia się na podstawie "przepisów dotychczasowych". Regulacja dotyczy pracowników (osób pozostających w stosunku pracy) zatrudnionych w szczególnych warunkach (wykonujących prace uciążliwe, szkodliwe dla zdrowia), co ma ten skutek, że **do takiego okresu pracy wlicza się okres płatnego urlopu wypoczynkowego, jak też okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania stosunku pracy, mimo że w takich okresach praca rozumiana jako faktyczne wykonywanie określonych czynności nie ma miejsca.**

Z tych właśnie przyczyn Sąd zmienił zaskarżoną decyzję ZUS, w ten sposób, że przy ustalaniu okresu pracy w szczególnych warunkach uwzględnił okresy niewykonywania przez wnioskodawcę pracy, za które ubezpieczony otrzymał po dniu 14 listopada 1991r. wynagrodzenie lub świadczenie z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Sąd zważył, że w ten sposób do stażu pracy odwołującego w warunkach szczególnych należało doliczyć 107 dni.

Uwzględniając zatem bezsporny staż pracy odwołującego w warunkach szczególnych w wymiarze 14 lat, 11 miesięcy i 18 dni i doliczając do niego omówiony wyżej okres 107 dni, jednoznaczny jest, iż łączny staż pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach przekracza 15 lat.

Tym samym wnioskodawca wbrew twierdzeniom ZUS spełnił wymaganą przesłankę dotyczącą wykazania odpowiedniego stażu pracy jaka przewidziana jest w art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd zważył też, że odwołujący spełni również pozostałe przesłanki wynikające z § 1-4 w/w rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku w zw. z art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i ma on prawo do wcześniejszej emerytury.

Zgodnie z art.129 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust.2. Sąd zważył, że ubezpieczony złożył wniosek o prawo do wcześniejszej emerytury w dniu 23 lipca 2015r., to jednak wiek uprawniający go do wcześniejszej emerytury uzyskał dopiero z dniem 9 sierpnia 2015r. Dlatego też na podstawie powołanego art.129 ust. 1 ustawy prawo do wcześniejszej emerytury zostało mu przyznane od dnia 9 sierpnia 2015r.

Jednocześnie stosownie do art.118 ust.1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd w niniejszej sprawie był zobligowany do zbadania czy organ rentowy ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W omawianym przypadku, Sąd jest zdania, iż ZUS odpowiedzialności tego rodzaju nie ponosi, albowiem rozstrzygnięcie sprawy wymagało odwołania się do stanowiska orzecznictwa. W ocenie Sądu organ rentowy, w ramach postępowania administracyjnego, związany był natomiast ścisłą wykładnią przepisów ustawy, a zatem dopiero niniejsze postępowanie umożliwiło zmianę decyzji ZUS.

Z tych właśnie przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak sentencji wyroku.

wu